

NOWY CZAS

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szerokość szpalcy 45 mm) po 16 groszy. Ogłoszenia tekstowe po 1 złoty 50 groszy za 1 mm.

Jędrzejów, 8/9 lipca 1943.

Administracja i ekspedycja: Jędrzejów, Rynek 1. Tel. 56.
Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy, będą zwracane stronom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. — Ukazuje się 3 razy w tygodniu: we wtorek, czwartek, sobotę (niedziele). Prenumerata miesięczna 2.40 zł., z odnośnikiem do domu 2.80 zł., poczta 3.20 zł.

Tragiczny zgon generała Sikorskiego.

Katastrofa samolotu, która nie była zwykłym wypadkiem.

Tajemnicze kulisy śmierci generała Sikorskiego. — Konsternacja w kołach emigracji polskiej w Londynie.

Sztokholm, 7 lipca. Generał Władysław Sikorski nie żyje. Według wiadomości oficjalnej brytyjskiej agencji prasowej Reutersa uległ on „śmiertelnemu wypadkowi“, jaki miał miejsce w nocy z niedzieli na poniedziałek.

Z opublikowanego przez brytyjskie ministerstwo lotnictwa lakonicznego komunikatu wynika, iż wkrótce po wystartowaniu samolotu z brytyjskiej bazy w Gibraltarze, mianowicie 4-silnikowego aparatu typu „Liberator“, w którym znajdował się generał Sikorski, aparat ten runął na ziemię.

W uzupełnieniu tej wiadomości podano nieco później, iż poza generałem Sikorskim ponieśli śmierć również jego córka pani Leoniewska, generał Klimecki, osobisty sekretarz generała Sikorskiego Kułakowski, tudzież osoby z najbliższego otoczenia generała, mianowicie p. Pobiewski, pułkownik Marecki i płk. Gralewski. — Wszystkie wymienione osoby są narodowości polskiej.

Załoga samolotu, składająca się z pilotów angielskich, wyszła z katastrofy cało.

Tajemnicza ta katastrofa wydarzyła się wśród nocy.

Blizsze szczegóły co do przyczyn katastrofy samolotu dotychczas nie zostały podane do wiadomości publicznej, aczkolwiek należy z całą pewnością przypuszczać, iż szczegółowy komunikat o zgonie gen. Sikorskiego nadszedł do stolicy Wielkiej Brytanji niezawodnie w ciągu ubiegłej nocy.

Wiadomość o śmierci generała Sikorskiego wywołała w kołach emigracji polskiej w Londynie olbrzymią konsternację.

Fakt, że komunikat o tem podano do wiadomości w niezwykle lakonicznej formie, w związku z tajemniczymi okolicznościami, towarzyszącymi temu wypadkowi, dał powód do licznych komentarzy.

Wśród Polaków w Londynie odzywa się bardzo wiele głosów, nie dających wiary w naturalną śmierć generała Sikorskiego.

Przebywający w Londynie przedstawiciele emigrantów polskich zebraли się w rathem- miast na konferencję.

Nieznane są bliższe szczegóły śmierci generała Sikorskiego, z wyjątkiem cytowanego już przez nas komunikatu. Można przypuszczać, że także ten fakt przyczynił się do powstania licznych komentarzy, które zgodne są w swym zasadniczym nastawieniu, podkreślając tajemnicze uboczne okoliczności, wśród których generał Sikorski poniósł śmierć.

Wiadomość o tajemniczej śmierci czołowego reprezentanta polskiej emigracji została określona przez pewną polską osobistość, bawiącą obecnie w Szwajcarii, jako „nieprawdopodobna“.

*

Sztokholm, 7 lipca. Biuro Reutersa dowiaduje się z Gibraltaru, że zwłoki generała Sikorskiego znaleziono w szczątkach samolotu. Wydobyto również zwłoki gen. Klimeckiego. Zwłoki generała Sikorskiego przewieziono do Gibraltaru. Według wiadomości ze źródeł brytyjskich, w katastrofie lotniczej, która zakończyła się śmiercią generała Sikorskiego, zginęło ogółem 17 osób.

Jedną z czołowych osobistości z kół polskiej emigracji w Londynie miała się wyrazić, jakoby gen. Sikorski przed podjęciem powrotnej podróży do Londynu został ostrzeżony przed korzystaniem z samolotu, oddanego do jego dyspozycji. Generał Sikorski zbagatelizował jednak poufną informację w tym względzie, nie biorąc jej poważnie. Wspomniana wiadomość została zakomunikowana telefonicznie z Londynu przez szwedzkiego korespondenta i ukazała się we wtorkowym wydaniu „Stockholms Tidningen“.

Według informacji z dobrze poinformowanego źródła w Lizbonie, w ka-

tastrofie lotniczej pod Gibraltarem zginęli wszyscy najbliżsi współpracownicy generała Sikorskiego, znaczący zamiary i projekty generała.

Wymijająca odpowiedź Churchilla.

Jak donosi brytyjska służba informa-

Polska emigracja w trudnej sytuacji.

Opinia kół neutralnych zwraca uwagę na fakt, iż polska emigracja znalazła się w znacznie trudniejszej niż poprzednio sytuacji.

Dookoła sprawy mianowania następcy Sikorskiego niewątpliwie wynikną znaczne przeciwieństwa i spory. Osoby, wyznające się w stosunkach politycznych, orientują się, iż w obozie polskiej emigracji zaznaczyły się ostatnio gwałtowne przemiany w układzie sił politycznych, które tylko dzięki poważnym wysiłkom udawało się podtrzymać w wspólnym zamierzeniu. Obecnie zabrakło łącznika w osobie generała Sikorskiego, a angielscy politycy uwolnili się przez to od szeregu zagadnień, które wydawały się trudne do rozwiązania za życia Sikorskiego.

Z dobrze poinformowanych kół w Lizbonie dowiadujemy się, że generał Sikorski bawił przed odlotem do Londynu na Bliskim Wschodzie, gdzie od delegatów politycznych, przebywających ostatnio na terenie Iraku uzyskał cenne informacje o stosunkach, panujących w Związku Sowieckim. Jak wiadomo, gen. Sikorski zginął w katastrofie lotniczej wkrótce po starcie z Gibraltaru. W toku jednej z konferencji, jaką gen. Sikorski odbył w Kairze, miał zaznaczyć, iż czynił daremne wysiłki u angielskich czynników, aby te uwzględniły również sprawy polskie w konflikcie, jaki zaistniał między czynnikami polskiej emigracji a rządem moskiewskim. Ponadto zwraca się uwagę na szczegół, iż w szeregu oficjalnych deklaracji, wypowiedzia-

cyjna, Churchill odpowiadając w Izbie Gmin na zapytanie, oświadczył, że „nie jest w możności udzielić jakiegokolwiek informacji na temat przyczyny katastrofy lotniczej“, w której generał Sikorski znalazł śmierć.

W odniesieniu do śmierci Sikorskiego pisze „Dario de Barcelona“, że przepaść, która utworzyła się w bloku mocarstw alianckich wskutek zerwania stosunków dyplomatycznych między Sowiecami a Polakami, można obecnie uważać za zamkniętą i nieistniejącą w obliczu krwawych szczątków generała Sikorskiego, którego tragiczny zgon wywołał w Moskwie najwyższe zadowolenie. Dziennik w dalszym ciągu wskazuje na to, że Sikorski spotkał się z nienawiścią komunizmu całego świata od tego dnia począwszy, kiedy wobec całego świata zażądał wyświecenia olbrzymiej zbrodni Sowieców popełnionej w Katyniu.

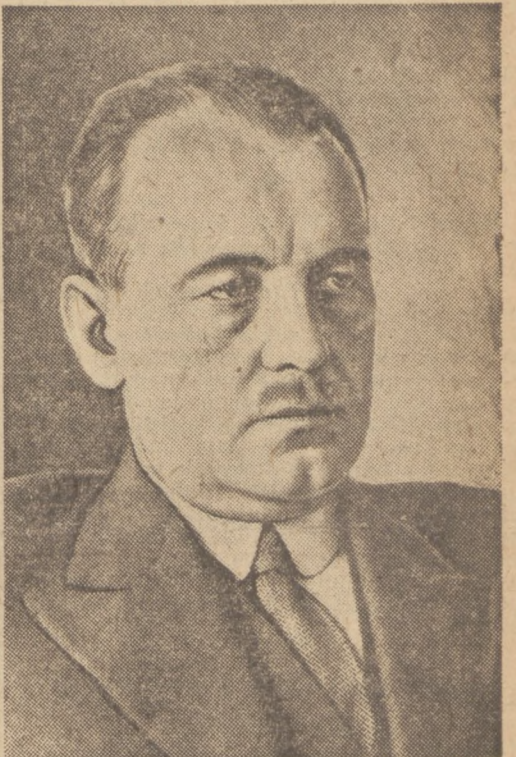
Nieoczekiwana wiadomość o śmierci generała Sikorskiego odbiła się w Europie głośnie echem. Panuje powszechne przekonanie, że generał Sikorski jest jedną z nowych ofiar polityki angielskiej, przyczem Anglii uwolnili się od niewygodnego człowieka.

Nikt zatem nie da wiary w szczerść słów, wypowiedzianych w Londynie z okazji pogrzebu generała Sikorskiego. Pisząc o tem medjołańska „Stampa“ wspomina, iż

stanowisko Sikorskiego nie dawało spokoju nieczystemu sumieniu mężów stanu Wielkiej Brytanji.

Obecnie została utworzona dla Anglii droga do kompromisu z Sowiecami. Przyrzeczenia brytyjskie pójdą obecnie w zapomnienie tak, jak zapomniano o ofiarach, które zginęły w Katyniu.

Z życia generała Sikorskiego.

Kraków, 7 lipca. Życie gen. Sikorskiego obfitowało od czasu jego studiów politechnicznych we Lwowie aż do ostatniej chwili w niezwykle wydarzenia charakteru zarówno wojskowego jak politycznego.

Władysław Sikorski był oficerem rezerwy wojsk austriackich, a następnie, podczas wojny światowej, uzyskał przeniesienie do Legionów polskich, w których od samego początku odgrywał wielką rolę.

W czasie wojny światowej jest on przewodniczącym departamentu wojskowego N. K. N. w Krakowie. W roku 1918 zostaje zaarrestowany przez władze austriackie, poczem, już po powstaniu państwa polskiego, wstępuje znnowu do wojska. Podczas wojny z bolszewikami w roku 1920 jest on dowódcą piątej armii. Po wojnie występuje na niwie politycznej, jak również piastuje różne odpowiedzialne stanowiska w armii polskiej. Od roku 1921 do 1922 jest szefem sztabu, w latach 1924—1925 premierem i ministrem spraw wewnętrznych, aż w końcu, po przewrocie majowym, ustępuje do areny politycznej polskiej i udaje się do Paryża. Przez długie lata poświęca się tam pracy literackiej i publicystycznej, wydaje kilka dzieł z zakresu wojskowości i gra nieprzeciętną, jakkolwiek nieoficjalną, rolę w tamtejszym świecie politycznym. Na wiosnę 1939 roku przybywa gen. Sikorski do Warszawy, wybuch zaś wojny obecnej zastaje go w Paryżu. Po kapitulacji Francji udaje się do Londynu, gdzie staje się czołową postacią polskiej emigracji i piastuje w rządzie emigracyjnym tekę premiera. Jakkolwiek Sikorski stał po stronie aliantów, to jednak zachowywał wobec Unji Sowieckiej niezwykle ostrożność, przejrząwszy jej właściwe cele. Zwłaszcza od chwili odkrycia grobów katyńskich stanowisko jego wobec Sowieców stawało się coraz bardziej nieustraszone, co w związku z zwróceniem się do Międzynarodowego Czerwonego Krzyża w Genewie o zbadanie zbrodni katyńskiej — doprowadziło do otwarcia konfliktu z rządem Z. S. R. R. Sowieci zażądały kategorycznie jego ustąpienia jako reprezentanta polskiej emigracji, które to żądanie doprowadziło ostatecznie do znanego nam tragicznego epilogu.

Podróż po Andaluzji.

Kraj obfitości i małych wymagań.

Zielone Święta w Andaluzji.

(Ol.) Aż do mostu, który jest przerzucony przez Guadalquivir, a który prowadzi od Sewilli do portugalskiej granicy, staje się człowiek niewolnikiem przeszłości bogatej, rzeczywistej, którą można sobie uzmystowić!

W Mancha było się jeszcze wolnym od tego uczucia. Między samotnymi falującymi polami zboża tej kastyljskiej pogranicznej prowincji, w środku jej dalekiego horyzontu, każdy ruch staje się symbolem Donquichota, fantazja unosi człowieka i staje się dla niego bodźcem skrzydłałym.

Zadna epoka nie ustąpiła poważniejszego miejsca najbliższej sobie, a historią trzech tysięcy lat zdaje się chcieć wykazać tu nieśmiertelność swojej zawsze odnawiającej się śmierci.

Życie jest łatwe na tym bujnym kawałku ziemi, na tym odcinku, tak pożądanym w całym świecie. Ludzie są małomagającymi, ochodzą się małym, wymagania uprzyjemniają sobie życia są minimalne u nich. Ich życie nie jest życiem pieniążkiem i tryskającym, mimo to ludzie tam energię mają. Tylko mieszkańcy północnych obszarów wskutek swej lekkomyślności i urody, zresztą przez częste podchmielenie marnują swe sily. Tylko urodzeni tutaj są wstrzemięźliwi i uzupełniają się przez wcielony im brak potrzeb.

Rzymianie, Wandalowie, Swebowie i Wizygoci, Arabowie i Berberowie poddali się łatwo temu nalogowi podchmielenia się i w Andaluzji zaginęli. Ich własne życie nie jest bohaterkie, ale za cenę zadawalniania się małym. Także olbrzymi ciężar pod każdym względem widocznej przeszłości może mieć też z tem coś wspólnego.

Andaluzja jest we wszystkim przeciwstawieniem Kastylji, która nie umie w niczem zachować miary.

Nie zachodzi potrzeba w maurytańskich ogrodach Granady patrzeć z góry na trzechsetletnią Sewillę, aby zostać oczarowanym andaluzijską starożytnością, która się rozpościera jak złote opary między oczami i obiektami i świat przemienia w starożytny skarbiec. Między Motril i Malagą leży, na pierwszy rzut oka nie bardzo zyskująca na widoku plaża morską, która nazywa się Almutecor. Na jej końcu, gdzie gościniec przechodzi w szczerze pole, znajduje się zachęcający sielski hotel, w wytknowanym i obielonem wapnem na biało ścianami, z wymalowanem wędzidłem w pysku końskim, podwórzem dla kur i sklepikami. Tu zasiada się i oczekuje się z wielką przyjemnością na wiejski, zdrowy posiłek południowy. Można tu dostać soki i proste potrawy do jedzenia. Jeden z podróżujących, który przewracał kartki po przewodniku, sam powiedział do siebie na wół cicho: „Almuncar, fenicka osada”. Słowa te wywołały duże wrażenie. Wywołały uczucie tęsknoty za przeszłością, aby móc być starszym o parę tysięcy lat — tak małyby się miało wspólne z książkami, szkoła, wykształceniem, a żyło z prostą, a tak uroczą przyrodą według li tylko praw natury. Było to wyrażenie podyktowane impulsywnością. Spuściła dotyka także obcego podróżnika. Wizja zarówno wspaniała, jak i wywołująca ból równocześnie.

Antwerpski rysownik i kartograf, Georg Hoefnagel, zajmował się gorliwie detailami andaluzijskich miast, skał, gór, wywołującymi przynębenie, z całkowitą obiektywnością. W 1593 r. w Kolonii wydał książkę „Theatrum urbium proecipuarum

mundi”, która jest jednym z najpiękniejszych podręczników dla każdego okresu

Czy pan o tem słyszał?

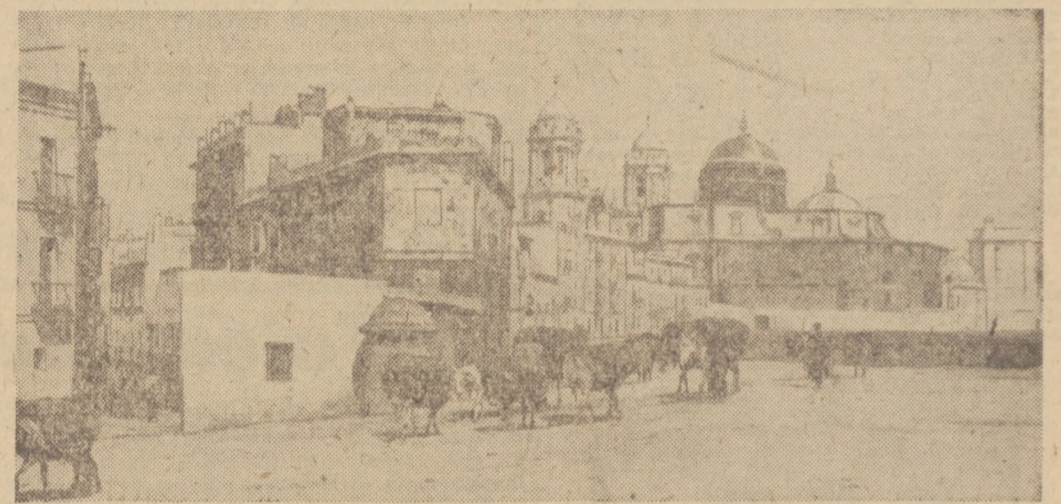
Szalone odpowiedzi.

(St.) Fryderyk Wielki zarządził, by francuskich rekrutów nie przyjmowano do jego armji. Pewnego dnia zgłosił się do kapitana von Lindberga młody Francuz i wyraził pragnienie służenia w armji pruskiej. Kapitan chciał go zrazu odprawić, ale potem począł wahać się, ponieważ ochotnik był roslim i sympatycznym mężczyzną. Po krótkim namyśle kapitan przyjął go do swego bataljonu.

Kapitan wiedział, że król, ilekroć w czasie przeglądu jakiś żołnierz szczególnie podobał mu się, zatrzymywał się przy nim i zadawał mu 3 pytania, zawsze w jednym i tym samym porządku. Pierwsze pytanie brzmiało: Ile masz lat? Dru-

żym: Jak długo służysz? Trzecie: Czy należycie otrzymujesz żołąd i ekwipunek? Kapitan, przypuszczając, że król zwróci uwagę na nowego, doskonale prezentującego się żołnierza, wyuczył go najpierw trzech koniecznych odpowiedzi, ponieważ Francuz nie umiał i nie rozumiał ani słowa po niemiecku. Na pierwsze pytanie miał odpowiedzieć: 24 lata, na drugie: ćwierć roku, a na trzecie: jedno i drugie, jak należy. Wasza Królewska Wysokość. Francuz wyuczył się tych odpowiedzi doskonale, ale powtarzał je, jak papuga, nie rozumiejąc ich znaczenia.

W czasie najbliższego przeglądu król zatrzymał się rzeczywiście przy młodym Francuzie i zadał mu trzy znane pytania. Na nieszczęście zmienił jednak tym razem porządek pytań i najpierw zagadnął: — Jak długo służysz? — 24 lata — odpowiedział żołnierz najczystsza niem-

Objuczane osiolki maszerują przez Kadyks.

czyna. Król sądził, że nie słyszy dobrze i zapytał dalej: — Ile masz lat? — Czwierć roku — odpowiedział Francuz, zadowolony, że dobrze wywiązuje się ze swej roli. Oczy Fryderyka błysnęły gniewem. — Człowieku — zawołał — albo ja oszalałem, albo ty!

— Jedno i drugie, jak należy, Wasza Królewska Wysokość — wyrecytował Francuz. Król stał, jak spiorunowany, a potem chwycił się za głowę. W tym momencie wystąpił kapitan von Lindbergh, któremu ze strachu pot kropliły zrosił czoło i pospiesznie udzielił królowi koniecznych wyjaśnień. Król był zrazu niezadowolony, że wbrew jego zakazowi przyjęto Francuzów, ale potem rozemiał się srodecznie z całego nieporozumienia i zatrzymał Francuzów w armji.

wybrzeżną niziną. Ludzie pochyleni, ciemnie kroczą, głośno wykrzykują, poganiając muly, kształty ich nikną w tumanach kurzu, zamieniając się w zwykłe sylwetki. Nie dla zabicia czasu i nie z tego powodu, że są daleko od domu i że brakuje im stołu zastawionego jadłem, wysysają robotnicy soczysty koniec żdźbła trzciny cukrowej.

Nie zawsze jest romantyczna podróż przez Andaluzję i może niema drugiej prowincji takiej jak ta, która daje możliwość przedstawienia sobie w sposób plastyczny jej wieków w różnych epokach. Romantycy opisują poszczególne momenty, a nie ujmują całego historycznego materiału.

Andaluzja przechodziła różne koleje. Była pod panowaniem Fenicjan, w III-eim wieku dostała się pod rządy Rzymian, potem plemion germańskich, a w VIII w. opanowali ją Arabowie. Doprowadzili ją do rozkwitu, czego dowodem Alhambra w Granadzie, która odznacza się tak piękną architekturą, że wabi oko, jak najczystsza kobieca robota.

Obwieszczenia urzędowe

ZARZĄDZENIE

o obowiązku rejestracji pomocniczego personelu sanitarnego oraz lekarskiego, pielęgniarskiego i sanitariuszy. — Z d. 16 czerwca 1943.

(1) Wszystkie wykwalifikowane pomocnicze sily sanitarne zamieszkujące wgl. stale przebywające na terenie dystryktu radomskiego zobowiązane są zgłosić się pisemnie wgl. ustnie w celu zarejestrowania się w biurze Okręgowej Izby Zdrowia w Radomiu, Dworcowa 34, pokój 15, najpóźniej do dnia 15 lipca 1943.

Jako pomocnicze sily sanitarne uważa się wszystkie sily pomocnicze zatrudnione w służbie zdrowia (tj. pielęgniarki sanit. zatrudnione w poszczególnych zakładach, pomoc lekarska, pielęgniarki, siostry młodsze, pielęgniarki osesków i niemowląt oraz osoby pomocniczo zatrudnione w walce z chorobami zakaźnymi).

(2) Jako wykwalifikowane pomocnicze sily sanitarne przyjmuje się wszystkie te osoby, które przeszły odpowiednie przeszkolenie w szpitalach, w Ubezpieczalni Społecznej, w Czerwonym Krzyżu, wgl. innej podobnej organizacji albo osoby, które w służbie wojskowej były zatrudnione w charakterze podoficera sanit. wgl. służyły w kolumnach sanitarnych.

(3) Obowiązki rejestracji podlegają Niemcy i Nieniemcy i to zarówno mężczyźni jak i kobiety, o ile dotąd nie zarejestrowali się w swej teryt. właściwej Izbie Zdrowia.

Przy zgłoszeniu należy podać następujące dane:
1. imię i nazwisko,
2. data urodzenia,
3. miejsce zamieszkania i adres,
4. przynależność narodowa (niemiecka, przynależność do narodu niemieckiego, polska i ukraińska),
5. rodzaj i czas trwania przygotowania sanitarnego,
6. dokładne wyjaśnienie, czy zgłaszający pracuje w jednym z sanit. zawodów pomocniczych wgl. innym. W tym ostatnim wypadku należy dokładnie opisać pracę zawodową.

Na podstawie zgłoszenia otrzyma zgłaszający się, o ile praca jego w służbie sanitarnej stanowi jego główne zajęcie, odpowiednie formularze zgłoszeniowe, które należy przesłać po wypełnieniu w trzech egzemplarzach, załączając żądana liczbę fotografii w określonym terminie do teryt. właściwej Izby Zdrowia.

Obowiązki rejestracji nie podlegają sanitarne sily pomocnicze przynależne do Wehrmacht, do Waffen-SS, policji, niemieckiego Czerwonego Krzyża oraz NS-Schwesterenschaften.

(1) Niedopełnienie obowiązku zgłoszenia pociąga za sobą karę pieniężną w wysokości 1000 zł., a w razie nieściągalności karę pozbawienia wolności do 3 miesięcy (post. karno-administracyjne z dnia 13. 9. 1940, Dz. Rozp. GG. I. str. 300).

(2) Nakaz karay wydaje Gubernator Dystryktu na wniosek teryt. właściwej Izby Zdrowia.

Gubernator dystryktu radomskiego
podn. w. z. Dr. Egon
Wicegubernator.

Koniec „Obwieszczeń Urzędowych”

RYBAK
Gorzkowski i Neldner
Warszawa,
ulica Pierackiego 17,
wysyła za zaliczeniem wszelki sprzęt wędkarski: wędzia, żyłki, haczyki, kolbowrotki, błystki sieci. — Najlepsza jakość. — Najniższe ceny.

Spółdzielnie! Sklepy!
Stale dostarczamy za zaliczeniem pocztowym: artykuły piśmiennicze, gospodarstwa domowego, galanterie i kosmetykę. — Przedstawiciele poszukiwani. — Cenniki na żądanie.
SKŁADNICA ARTYKUŁÓW PIŚMIENNYCH,
Warszawa, Grójecka 80.

Ważne ogłoszenie: Chcąc mieć swoje ogłoszenie w najbliższym numerze, musisz koniecznie wraz z ogłoszeniem wysłać pieniądze na koszt druku. Nieopłacone zgłoszenia nie mogą być wydrukowane.

Ważne ogłoszenie: Chcąc mieć swoje ogłoszenie w najbliższym numerze, musisz koniecznie wraz z ogłoszeniem wysłać pieniądze na koszt druku. Nieopłacone zgłoszenia nie mogą być wydrukowane.

Ważne ogłoszenie: Chcąc mieć swoje ogłoszenie w najbliższym numerze, musisz koniecznie wraz z ogłoszeniem wysłać pieniądze na koszt druku. Nieopłacone zgłoszenia nie mogą być wydrukowane.

Ważne ogłoszenie: Chcąc mieć swoje ogłoszenie w najbliższym numerze, musisz koniecznie wraz z ogłoszeniem wysłać pieniądze na koszt druku. Nieopłacone zgłoszenia nie mogą być wydrukowane.

Ludy, nie znające soli.

(St.) Większość ludzi uważa sól za niezbędny składnik naszych potraw, a jeśli im lekarz zaleci przejściową dietę bezsolaną, odczuwają to, jako wielką przykrość. Tymczasem istnieje lud, przyrządzające całe swe pożywienie bez soli, gdyż wogóle soli nie znają, dopóki nie zetknęli się z Europejczykami. Ludzie takie można spotkać we wszystkich częściach świata. Do nich należą mieszkańcy wschodniej Finlandji, Tunguzi, Kirgizi, niektóre plemiona arabskie, Samojedzi, Buszmeni, mieszkańcy Ziemi Ognistej i wysp Fidżi. Najciekawsze jest, że niektóre z tych ludów, jak np. Kirgizi, mieszkają w pobliżu słonych stepów i mogłyby przyzwyczaić się łatwo do używania soli. Wiele z pośród szczepów, nie używających soli żywi się prawie wyłącznie rybami, mającymi dużą zawartość soli. Nie dotyczy to jednak wszystkich ludów, nie znających soli, ponieważ np. Tunguzi i mieszkańcy Ziemi Ognistej są wyłącznie jaroszami, a więc ich organizm otrzymuje tylko tyle soli, ile jej zawiera pokarm roślinny.

Z faktu obywania się bez soli musi nauka wyciągnąć wniosek, że sól nie jest dla organizmu niezbędna tak, jak to przypuszczano. Należy zatem przyjąć, że sól nie jest środkiem żywności, ale tylko używką, której znaczenie polega wyłącznie na zaostrzeniu apetytu. Jak stwierdzono, ludzie, nie przyzwyczajeni do soli, zapadają na zdrowiu po spożyciu nawet małych ilości tej przyprawy.

Katalog gwiazd.

(ms.) Kiedy w 1887 roku zebrał się międzynarodowy kongres astronomiczny w Paryżu, uczeni postanowili sfotografować całe niebo z gwiazdami do 14 wielkości włącznie oraz złożyć katalog wszystkich gwiazd do 11 wielkości. Katalog ten miał obejmować trzy miliony, mapa zaś 20 milionów gwiazd. Warto przypomnieć, że w czasach, kiedy przyrządów optycznych jeszcze nie znano (128 r. przed Chr.) Hipparch zestawiał katalog z 1.025 gwiazd, czem zjednał sobie nieśmiertelną sławę. Ostatnim astronomem, który obserwował gwiazdy jeszcze bez lunety, był Tycho Brahe (1602), który w ciągu kilkunastoletniej pracy oznaczył na swym ogromnym globie 1.005 gwiazd.

Niesamowita katastrofa.

(St.) W drodze z Kolonii do Wupertalu pośliznął się karawan i runął z 25-metrowego nasypu. Dwóch ludzi z wśród personelu pogrzebowego zginęło na miejscu, a dwóch zmarło wkrótce po przewiezieniu ich do szpitala. Wszyscy zabici pochodzili z Kolonii.

Prababka całej wsi.

(St.) Mała portugalska wieś rybacka, Aguada, ma 242 mieszkańców, którzy wszyscy są potomkami najstarszej miejscowej kobiety, Rosy Gomez Pedra. Sędziwa niewiasta obchodziła niedawno stulecie swych urodzin. W uroczystym dniu złożyło jej życzenia 13 dzieci, 79 wnuków i 150 prawnuków.